

4. Majątek izb przemysłowo-handlowych przechodzi na własność Skarbu Państwa. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia tryb ujawniania w księgach wieczystych i właściwych rejestrach przejście na własność Skarbu Państwa tego majątku.

5. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego przeprowadzi likwidację izb przemysłowo-handlowych i ich związku. Uprawnienia swoje w tym zakresie Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazać prezesowi Urzędu.

6. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego unormuje w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej prawa i obowiązki, wynikające z dotychczasowego stosunku pracy pracowników izb przemysłowo-handlowych.

Art. 10. Z dniem wejścia w życie ustawy traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 45, poz. 335).

Art. 11. Wykonanie ustawy porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:
H. Minc

105

U S T A W A

z dnia 7 marca 1950 r.

o państwowych stypendiach dla młodzieży szkół wyższych.

Art. 1. Ustanawia się państwowy system stypendialny

Art. 2. Celem państwowego systemu stypendialnego jest planowe przyśpieszenie — drogą zwiększenia pomocy państwowej — procesu wyrastania ludowej inteligencji zwłaszcza spośród młodzieży pochodzenia robotniczego oraz chłopskiego z mało- i średniorolnych gospodarstw — jako kadr fachowców i pracowników naukowych dla potrzeb gospodarki narodowej.

Art. 3. Państwowy system stypendialny stosuje się do stypendiów dla studentów szkół wyższych wszystkich typów.

Art. 4. 1. Sumy, przeznaczone na cele stypendiów państwowych dla studentów szkół wyższych, umieszcza się tylko w budżecie państwowym i to jedynie w tych jego częściach, które obejmują szkoły wyższe.

2. Udzielanie stypendiów w jakiegokolwiek postaci poza państwowym planem stypendialnym i z innych sum, niż wymienione w ustępie poprzedzającym, przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione jak również przez związki samorządu terytorialnego i zakłady ubezpieczeń społecznych, jest niedozwolone.

3. Organizacje społeczne nie mogą udzielać stypendiów z funduszków państwowych.

Art. 5. 1. Rada Ministrów ustala w drodze uchwały, ogłoszonej w Monitorze Polskim, państwowy plan stypendialny na każdy rok szkolny.

2. Państwowy plan stypendialny określa w ramach kredytów, przewidzianych w budżecie na cele stypendiów:

- 1) ogólną ilość stypendiów z podziałem według ministerstw, którym podlegają szkoły wyższe, na rodzaje stypendiów oraz na kierunki i lata studiów,
- 2) wysokość stypendiów ze zróżnicowaniem ich według rodzaju stypendiów oraz kierunków i lat studiów,
- 3) terminy wypłacania stypendiów.

Art. 6. 1. O przyznaniu stypendium państwowego stanowią: pochodzenie społeczne, postępy w nauce i warunki materialne studenta.

2. Ze względu na pochodzenie społeczne pierwszeństwo do stypendium przysługuje dzieciom robotników, chłopów mało- i średniorolnych i osób z inteligencji pracującej.

Art. 7. Stypendium państwowe przyznaje się w kwotach pieniężnych, wypłacanych stypendyście bezpośrednio przez szkołę wyższą, do której stypendysta uczęszcza.

Art. 8. Rada Ministrów w drodze uchwały, ogłoszonej w Monitorze Polskim, określi rodzaje stypendiów państwowych oraz warunki i tryb ich przyznawania i pozbawiania, ustali sposób nadzoru nad realizacją planu stypendialnego, jak również wyda przepisy przejściowe.

Art. 9. Przepisy niniejszej ustawy nie odnoszą się do stypendiów, udzielanych na podstawie porozumień międzynarodowych.

Art. 10. Uchyła się ustawę z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendiach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 207).

Art. 11. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Oświaty, Zdrowia oraz Kultury i Sztuki w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Skarbu.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Oświaty: w z. *H. Jabłoński*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:
H. Minc

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

106

U S T A W A

z dnia 7 marca 1950 r.

o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

Rosnące potrzeby gospodarki socjalistycznej wymagają prowadzenia planowej polityki w dziedzinie zatrudnienia nowych kwalifikowanych kadr, przede wszystkim technicznych. Państwo Ludowe — przeznaczając ogromne sumy na kształcenie młodzieży w szkołach zawodowych i w szkołach wyższych — powinno planowo kierować dopływem absolwentów tych szkół do uspołecznionych zakładów pracy i zapewnić młodzieży możliwość niezwłocznego włączenia się w budownictwo socjalistyczne.

W tym celu stanowi się, co następuje:

Art. 1. 1. Absolwenci średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych mogą być zobowiązani do pracy w zakresie swoich specjalności w oznaczonej instytucji państwowej lub samorządowej albo w innym oznaczonym uspołecznionym zakładzie pracy.

2. Czas trwania obowiązku, przewidzianego w ust. 1, nie może przekraczać lat trzech.

Art. 2. 1. Absolwentem w rozumieniu niniejszej ustawy jest ten, kto po dniu wejścia jej w życie ukończył studia, przepisane programem średniej szkoły zawodowej lub szkoły wyższej.

2. Właściwi ministrowie lub Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego określają dla szkół im podległych szczegółowe warunki, powodujące uznanie osób, odbywających studia, za absolwentów w rozumieniu ust. 1.

Art. 3. 1. Rada Ministrów ustali w drodze uchwały, ogłoszonej w Monitorze Polskim, wykaz szkół wyższych (wydziałów, specjalności), których absolwenci podlegają przepisom niniejszej ustawy.

2. Wykazy średnich szkół zawodowych, których absolwenci podlegają przepisom niniejszej ustawy, ustala w drodze zarządzeń, ogłoszonych w Monitorze Polskim — Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego lub właściwi ministrowie w zakresie szkół im podległych.

Art. 4. Przewodniczący państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala corocznie do dnia 1 kwietnia ilościowy plan zatrudnienia absolwentów, sporządzony na podstawie wniosków zainteresowanych ministrów.

Art. 5. 1. Obowiązek, przewidziany w art. 1 ust. 1, powstaje z dniem doręczenia absolwentowi nakazu.

2. Nakaz wydaje Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego lub minister, właściwy ze względu na szkołę, w której absolwent ukończył studia.

3. Ministrowie i Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego mogą przekazać swoje uprawnienia, przewidziane w ustępie poprzedzającym, powołanym przez nich w tym celu Komisjom Przydziału Pracy dla Absolwentów.

Art. 6. 1. Nakaz określi zakład pracy, do którego kieruje się absolwenta oraz czas trwania obowiązku, określonego w art. 1 ust. 1, stosownie do potrzeb danego zawodu lub specjalności w granicach, ustalonych art. 1 ust. 2.

2. Okresu praktyki, odbytej zgodnie z programem studiów lub przepisami szczególnymi, nie zalicza się absolwentowi do czasu, oznaczonego w nakazie; wyjątki może określić w drodze zarządzenia Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Oświaty i innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 7. 1. Przy wydawaniu nakazu uwzględnia się w miarę możliwości życzenia absolwenta co do rodzaju i miejsca pracy oraz inne okoliczności o znaczeniu osobistym i społecznym.

2. Absolwenta, zatrudnionego w instytucji państwowej lub samorządowej albo w innym uspołecznionym zakładzie co najmniej od roku przed ukończeniem studiów, pozostawia się w miarę możliwości w tym zakładzie, jeżeli kwalifikacje absolwenta mogą w nim być należycie wykorzystane.

Art. 8. Umowa o pracę, zawarta przez ucznia średniej szkoły zawodowej lub studenta szkoły wyższej, rozwiązuje się z mocy samego prawa po ukończeniu przez